

ERDŐ

A könyvet, ami ébren tart, sose olvastam.
A kötése fogott meg, az erdő a borítóján.
Azóta nyílik fel a szemem éjjelente,
mert a fekvés, hogy rálátok, otthonos.
Mást gondoltam a fekhelyekről,
és a félretett könyveket másként képzeltem,
nem ezt az erdőt.

A SZOBA MEGPILLANTÁSA

Tudja: új versek születnek ezen a helyen.

És nemcsak az ágyra gondol,
és nemcsak a látképre az ablakból
(a tornyokra és a kupolákra
és a diófára az öreg kert végében),
és nem csak a versre.

Sokkal inkább gondol egy másik ágyra,
egy másik látképre.

De tudja: ez a valóság, és ez a jelen.

És egy cseppet sem elégedetlen ezzel,
hogy itt fog élni, még gondol is rá:
milyen inspiráló, és, hogy egyszer
majd otthonosnak is nevezi.

Csak eszébe jutott más is,
csak eszébe jutott.

86 VÍZRE

Kérdezed, miután elnéztél a folyással szemben,
és elgondoltad, hány felől fakad, és néztél lefelé,
és elgondoltad, egygé ömlik.

Kérdezed, mert eszedbe jutott a delta,
hogya végül tényleg szétszakad, kellenek azok
az utolsó kanyarokban befolyó patakok, csatornák,
bedobált szenny, és az esők – a vizek összegzését kívánod.
De ha bele nem hullanak, csak a hajnali, vízfeletti ködök
érkezésére figyelsz – Leszáll-e a harmat a vízre? –
Leszállnak? – kérdezed egy 3000 km-es folyó
1680. km-énél fekvő városban, kérdezel rá
a város mindennapjait érintő feleletre.

